

stigmatizat

Înăuntrul meu aceeași uimire intactă
din anul 1953 sau 1954

în cabinetul unui medic din Marghita
unde lumina soarelui nu pătrundea niciodată
geamurile acoperite cu draperii negre și grele
două mari portrete alături singurele ferestre deschise
o fetiță cântând la vioară și o tânără doamnă
tatăl meu mi-a explicat mai târziu
am auzit atunci cuvântul lagăr pentru prima oară

trecusem cu trenul de mult prin Dobrogea
lumea se uita noaptea cu groază
la ochiurile de apă întunecată de-acolo
dar cuvântul lagăr nu-l mai spusese nimeni
în fața mea

medicul de la Marghita va fi murit de mult
portretele vor fi dispărut și ele în vârtejul vremurilor
mama și fiica asasinate într-un lagăr german
au rămas două unități dintr-o cifră nesfârșită
iar eu car în spinare și astăzi tragedia lor

uneori parcă îmi iese iarăși
tatuajul pe braț
așa cum l-am văzut mai târziu
la profesoara mea de germană
de la universitatea din Cluj